

46 e Nieuwsbrief december 2022 Werkgroep Hospitaleren Roncesvalles

Wanneer u de nieuwsbrief van de WHR niet langer wenst te ontvangen of bij **wijziging van uw (e-mail)adresgegevens**) dit graag doorgeven aan de WHR:

wg.roncesvalles@santiago.nl

De WHR is in principe alleen bereikbaar op bovenstaand email adres. Gebruik dus niet de privé emailadressen., Soms wordt de vraag pas in een later stadium beantwoord. Alle werkgroep leden hebben toegang tot dit mailadres, zodat er direct gehandeld kan worden.

Henk Trimbach voorzitter, An Pikker penningmeester, Janine Verhaaf-Maaskant secretaris, Hans Perik planner, Peter Stoks P.R. Noortje Spekman-Waasdorp Handboek, Libro en Nieuwsbrief

Roncesvalles 20 jaar

Ter gelegenheid van ons 20-jarige aanwezigheid in Roncesvalles schreef een oud Hospitalero Pieter van de Ven het onderstaande gedicht.

Over Itzandegia wil ik zingen,
Die ouwe schuur daar langs de weg,
Waar wij jarenlang pelgrims ontvingen,
Die aan kwamen lopen, dwars door heg en steg.
Zwaar gewapend met zak, staf en schelp,
Stonden ze aan de deur en riepen Help!
Kregen dan een warm bedje, 120 op een rij,
Iedereen tevreden, bijna iedereen was blij!
Maar de schuur begon te slijten,
En de bedjes zakten door,

Was niet aan ons gezwoeg te wijten,
Aan ons, het hospitalanten-koor.
De hele bende moest gaan verhuizen,
Er werd een nieuw hotel gebouwd,
Er kwamen strakke bedjes, zelfs met kluizen,
Telkens in een hokje, gemaakt voor vier,
Zeer geschikt voor nachtelijk vertier.
Pelgrims blij, er werd om Itzandegia niet gerouwd.

Het spreekwoord zegt:

'Zorg dat je de tenen goed in de schoenen houdt',

De werkgroep kwam dus vol op stoom:
Een heus 'Handboek voor de Hospik' werd gebouwd.

De anarchie van de verlaten Schuur
Verstrakte, tot aan Jefes toe, nú aan het stuur.
De moderne pelgrim verscheen...
Zonder zak en zonder staf,
Draagt die nog wel voor bij het Kruis, een steen?

Arriveert op hoog geplaatste hakken
Van verre hoor je ze al driftig klakken.
Van hun rolkoffers stond men aanvankelijk nogal paf.

Zijn die lui wel gezond, of zijn ze maf?
Jacob blijft vooralsnog mensen trekken,
Echte pelgrims en halve gekken.
Van over de ganse aardkloot reist men aan.
Allen willen graag ter bèvevaart gaan.
Van mijn Itzandegia is niets meer over,
Maar Ronceval is weer herrezen, niet zo pover!
Moedig voorwaarts dus, mijn vrienden,
'T zijn oude mannen die om vroeger grienden.

Pieter

Periode 18 laatste periode 2022

Deze periode duurde maar één week en werd gerund door 4 leden van de werkgroep, Janine, Noortje Peter en Hans. De dames reden met de Flixbus en de heren geriefelijk met vliegtuig en busje. Het busje was nodig om het geschenk van het Colegiata, de flessen rode en witte wijn, mee naar Nederland te vervoeren.

Verder stond deze week in het teken van de 20-jarige samenwerking tussen het Colegiata en het Nederlands Genootschap. Hierbij is door Peter een cheque overhandigd voor investering in o.a. machines voor de wasruimte. Tevens is er gesproken over verbeteringen, o.a veiligheid, schoonmaakmiddelen, het lange wachten voor de pelgrims etc.

Aan het einde van de week werden wij getrakteerd op een feestelijk diner, waarbij Don Jesus, Don Bibiano, Don Valentin, Don Alfonso, Edurne, Marisol en Jolanda aanwezig waren.

Er is een plaquette overhandigd, die later op zaterdag 12 november op de landelijke dag in Den Haag aan het Hoofdbestuur is uitgereikt.

Het kapelletje

Iedere morgen rond half 7 wordt door een van de Hospitaleros het licht in het kapelletje aangestoken.

Voor pelgrims een moment van bezinning, voordat de nieuwe wandeldag begint. Maar ook hier is weer geld te verdienen dacht een handige Spanjaard. Een lakstempel voor een Donativo in je pelgrimspas is toch wel wat anders.

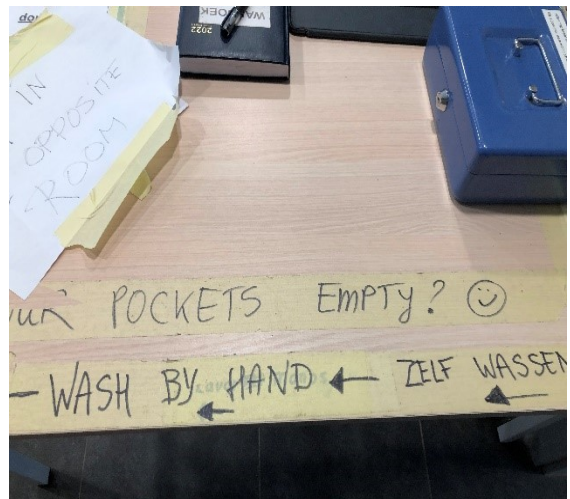
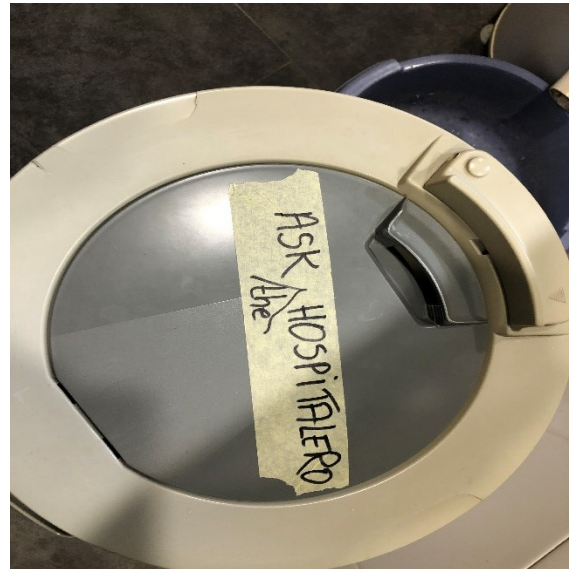

Affiches

De werkgroep dacht toch echt dat met mooi gemaakte affiches al die onnodige briefjes verleden tijd waren. Maar helaas, dat is dus niet het geval. Wij werden verrast, en waren een beetje geërgerd, dat er vooral in de wasruimte driftig gebruikt werd gemaakt van tape, om overal plakkers op te plakken. Echt

onnodig en het staat zo slordig. Een schone taak voor de Jefes om hierop te letten.

DUS NIET MEER DOEN IN 2023!!

Zo kan het toch ook.

Groep 18 heeft de linnenkasten eens onder handen genomen.

Het was echt een rommeltje.

Laten we dit in het nieuwe seizoen eens zo houden. Kleine moeite toch?

En waar blijven de nieuwe theedoeken toch?

Scan sticker op de bedden.

Sinds dit jaar zijn er bij alle bedden stickers geplakt. Het is een tevredenheidsonderzoek, over de voorzieningen, de schoonmaak, de Hospitaleros etc. Maar helaas alleen in het Spaans. Dus 75 % van de buitenlandse pelgrims kunnen hier niets mee. En wij weten dat Spanjaarden vooral klagen dat er door de Hospitaleros geen Spaans gesproken wordt.

Libro 2022 staat op de website en het laatste gedrukte exemplaar wordt nu een collectors item .

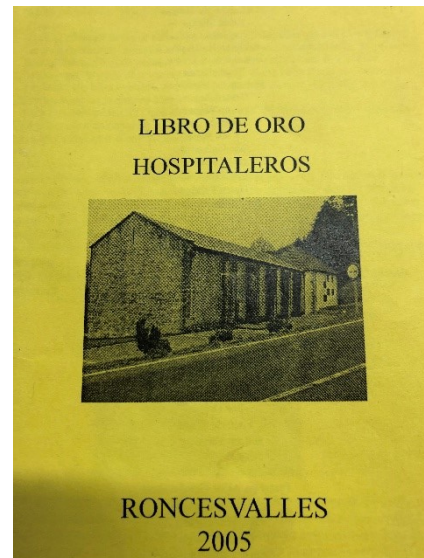
Helaas komt er geen gedrukte Libro meer. De kosten werden te hoog. Nu is het Libro in de toekomst voor iedereen te lezen op de website.

De werkgroep heeft nog een aantal Libro's laten drukken. **Er zijn er nog 10 te koop.** Als u € 15,00 overmaakt op de rekening van de werkgroep krijgt u er alsnog een toegestuurd. **Maar op is op!**

Rekening nr. is NL 39 Rabo 0392 412 659 t.n.v. Nederlands Genootschap van Sint Jacob. Werkgroep Roncesvalles

De laatste gedrukte Libro

De eerste gedrukte Libro

Verslag Najaarsbijeenkomst Holten

Zaterdag 26 november j.l. is er weer een terugkomdag geweest, waarbij de Hospitaleros uit 2020, 2021 en 2022 waren uitgenodigd, die in deze jaren daadwerkelijk gehospitaliseerd hadden. Tevens was Frans Brons aanwezig, die aan de wieg stond van de samenwerking met Roncesvalles. Ook was Herman Velvis, de contactpersoon tussen het Hoofdbestuur en de WHR, aanwezig. Het was een zeer gezellige bijeenkomst, waarbij veel herinneringen werden opgehaald. Op deze dag werd tevens gememoreerd dat er al 20 jaar Nederlanders trouw ieder jaar afreizen om dit mooie werk te doen. De voorzitter Henk Trimbach heeft o.a. aandacht geschonken aan het feit dat wij er gast zijn van het Colegiata. Ten behoeve van de werkzaamheden is ook het Handboek aangepast. De rubriek " Wat zoek je " op de laptop is aangepast, veel documenten zijn verdwenen en andere aangepast of vereenvoudigd. Drie personen kregen het laatste Libro de Oro in gedrukte vorm uitgereikt, nl. Frans Brons, Herman Velvis en mederedactrice Joke de Kler.

Peter Stoks deed verslag van het overhandigen van de cheque van € 6.000 van het Genootschap aan Roncesvalles.

Met ludieke voorbeelden van het verschil in de Spaanse cultuur en de Nederlandse cultuur. De nadruk lag hierbij vooral op het feit dat het Colegiata zelf hiervoor een invulling kan geven, maar dan wel met onze wensen rekening houdend, omdat het vooral ten goede moet komen aan het verbeteren van de werkomstandigheden voor de Hospitaleros.

De middag werd afgesloten met een uitgebreide lunch, die uitstekend verzorgd was door de mensen van "De Kandelaar" in Holten.

Iedereen is tevreden weer huiswaarts getogen met een geschenkje van het Colegiata, een fles rode en witte wijn en een pennenset met opdruk van de Werkgroep Hospitaleren Roncesvalles.

Planning 2023

De planning is zo goed als klaar. Hans Perik heeft er weer veel werk aan gehad. Binnenkort krijgen alle Hospitaleros 2023 hem per email gestuurd.

Nieuwkomersdag in 2023

Op zaterdag 11 februari 2023 is er een Nieuwkomersdag voor alléén nieuwe Hospitaleros. Deze vindt plaats in de Kandelaar in Holten. Iedereen krijgt hierover nog een persoonlijk bericht .

Periode 14

We worden 's middags verrast door Rebecca. Een Spaanse met gitaar en een prachtige stem. Ze speelt en zingt en haalt zowat geld binnen. Daarmee kan ze naar het restaurant, zegt ze. 's Avonds laat krijgen de Hospitaleros een privé-optreden

Een Japans boek over de Camino. Dat is weer eens wat anders. De schrijfster zelf is aan het pelgrimeren. Ook komt er iemand binnenlopen met een opgerolde mat. Een 2-persoons-slaapmat zelfs. "Gevonden op de berg, misschien iemand naar op zoek?" De volgende morgen staat ie er nog...

Deze periode is al menig keer het alarm afgegaan. Het alarm-regelpaneel, dat met plakband en 1 schroef aan elkaar hangt, laat zich niet temmen. We gaan over tot de laatste escape: Marisol. We verrichten handelingen die niet beschreven zijn en wij dus niet weten. In ieder geval we kunnen naar bed. De slapers ondergaan het rustig. Slechts één pelgrim vraagt bij het weggaan "Ging vannacht het alarm af?" Middags loopt de herberg zeer snel vol. Zo'n lange rij in de gang hebben we nog niet gehad. We adviseren om pelgrims met een reservering eerst een drankje te gaan drinken en later terug te komen. De meesten doen dat. Taxi's moeten de pelgrims weer verder op de Camino brengen.

Periode 15

Periode 15 kent een bewogen ontstaansgeschiedenis. Het oorspronkelijke contingent Hospitaleros (vier ervaren, vier nieuw) wordt nog voordat men met elkaar kennis kan maken, wreed uiteen gereten. Uiteindelijk verdwijnen om allerlei redenen vier namen van de rol. De noeste planner en onverwoestbare Twent Hans P. (hij wil graag

anoniem blijven) wordt gedwongen stad en land af te bellen op zoek naar betrouwbare vervangers. Natuurlijk slaagt hij daarin. En zo arriveren op donderdag 15 september acht Hospitaleros in Roncesvalles, vijf per trein, twee met de auto en eentje met het vliegtuig. De laatste met enige vertraging. Onder meer omdat de chauffeur van de bus Biarritz – St.-Jean enige malen de weg moet vragen op zijn eerste werkdag.

Het is ontroerend te zien hoe de vader zijn autistische zoon koestert. Ze zijn vanuit Argentinië (waarom vragen al die Argentijnse pelgrims toch naar Maxima?) naar Spanje gekomen om de Camino te fietsen. Samen op de tandem. Beiden in dezelfde kleding, dezelfde pet op, dezelfde blitse wielrenschuontjes. Toen zijn zoon Santi 7 jaar was heeft papa hem beloofd samen naar Santiago te fietsen, als Santi leerde fietsen. Het fietsen lukte wel, het remmen echter niet. Vandaar de tandem.

Enthousiast over het fietsen met zijn zoon, heeft de vader een stichting in het leven geroepen, die tandems ter beschikking stelt aan ouders met kinderen die een beperking hebben. (<https://empujandolimites.org>) Dus geen incidenten. Een Française die vanochtend in St-Jean nog aan haar spiegel had gevraagd wie de mooiste van het land was, komt op hoge poten naar de balie. Begrijpelijk natuurlijk: ze ligt in een bovenbed. Bijna twee uur krabt ze het bloed onder de nagels uit van Marisol en Annemiek.

Mannelijke Hospitaleros worden benaderd met een betraand gezicht. Ze blijft stokstijf in de receptie in de stoel van de Jefe zitten. Uiteindelijk breekt Annemiek en deporteert haar naar een beneden bed in de Sótano. Nee, dan die mevrouw die begrijpt dat we in de herberg de jongens en de meisjes niet apart onderbrachten. Ze glimlacht, geeft haar kaartje terug en vertrekt. Da's klasse.

Een hilarisch voorval kleurt onze dagopening. In alle hartelijkheid zijn nagenoeg alle pelgrims op weg gegaan. Een laatste ronde – het is kwart voor acht – levert een jong echtpaar op dat in hoog opgewonden staat van ontreddeering verkeert. Het fietssleuteltje van de damesfiets is Desaparecido. 7

De Bicigrinos komen verslagen naar beneden:

“Kan iemand het slot loszagen?” “Kunnen we een smid bellen?” Een Hospitalero loopt mee om het fietsenhok open te maken. Ontredding, opperste triestheid, een gil, stilte. Het sleuteltje steekt doodleuk in het slot. Dat de fietsers uit België komen vertellen we er niet bij.

Waar veel mensen zijn, is er altijd wel een die niet deugt. Vanmorgen blijken de schoenen van een Braziliaan gestolen. In een prullenbak ligt een paar afgedankte wandelschoenen, onder een bundeltje eveneens achtergelaten kleren. Na de shock en de emotie werkt de man met Annemiek aan een oplossing. Op zo'n moment twijfel je aan het optimisme van het boek van Rutger Bregman (De meeste mensen deugen). Niet doen.

Ook vanmorgen aangetroffen: een fiets onder een bed op de tweede. Vastgeklonken aan de het trappetje. Hoe kunnen we de schoenen vastklinken in de geurruimte?

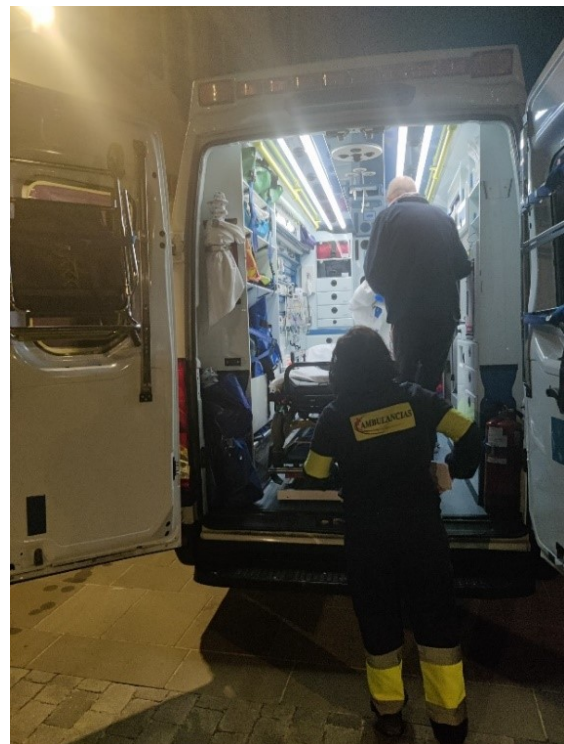
Een Ier heeft zijn bril verloren. Schakelt op allerlei manieren Hospitaleros in om hem naar St. Jean Pied-de-Port te brengen. Iedereen weigert. Oké, zegt de pelgrim, dan doe ik gewoon mijn contactlenzen in .

Periode 16

Een vrouw en 7 mannen (waaronder maar liefst 3 Hanzen) in de periode 16, het lijkt wel Sneeuwitje en de 7 dwergen, maar dan anders.....

Een Spaanse jongeman die de Camino al een keer eerder gelopen heeft en deze keer geen behoefte heeft aan een Credential. Nee, hij wil er per se geen. Hem wordt kort uitgelegd dat zonder Credential er voor hem “geen plaats is in de herberg” (Waar kennen we deze

zinsnede ook alweer van?). Hij kiest eieren voor zijn geld en loopt met een donkere blik naar de Mostrador waar Marisol hem aan een nieuw Credential helpt. De mis verloopt helaas niet vlekkeloos, een jonge Koreaanse pelgrim valt flauw en wordt gelukkig opgevangen door een naast haar staande pelgrim. Blijkbaar is de tocht over de Pyreneeën in combinatie met alcohol iets te veel van het goede. Het is sowieso de dag van de flauwvallers.

Bij Hans v. B. aan het loket van de Mostrador begint een Italiaanse man met zijn ogen te draaien en te wankelen, waarop na een gil van Hans een medepelgrim hem net wist op te vangen. Ook hier doet een glaasje water wonderen. De schrijver dezes heeft een keer zijn dag niet. Wij schuiven aan tafel bij La Posada en met Vijf Spaanse jonge “heren” die zich, alleen vanwege het feit dat zij niet Spaanstalig worden ontvangen, behoorlijk onbeschoft, lomp en onwillig gedragen. Gelukkig zet Marisol, die zoals jullie allemaal weleens ervaren zullen hebben er ook behoorlijk met “gestrekt been kan ingaan”, ze stevig op hun nummer en binden zij in. Maar met “de Botas uit” gooit Hans P. weer wat (zeg maar een tank) olie op het vuur. Het waren goede weken!

Wat sneeuwwitje en de 5 overgebleven dwergen betreft: ze leven nog lang en gelukkig. Sneeuwwitje werd niet als Assepoester behandeld, maar als een prinses!

Periode 17

Behalve dat de overdracht anders dan anders verliep was ook de aanblik van de herberg totaal anders. Er werden op het plein grote tenten opgebouwd, er werd een keuken ingericht aan de achterkant en het was al gauw duidelijk dat er zaterdag iets enorms plaats zou vinden.

Dat bleek een bruiloft te zijn, met een aan de Bourbons gelieerd bruidspaar en daarbij werd navenant groots uitgepakt!

De grote dag: 270 bruiloftsgasten worden gevoed en gelaafd op het plein. Wij Hospitaleros kijken onze ogen uit. Het bruidspaar zelf laat zich alleen van de achterkant zien, in de prachtig met bloemen versierde kerk. Het spektakel trok als een film aan ons voorbij. Gelukkig voor de pelgrims zet het feest zich na het diner voort in de oude herberg. Dat scheelde waarschijnlijk een boel herrie en ergernis. Hierna werd op de binnenplaats meteen begonnen met de afbraakwerkzaamheden. Qua organisatie had het veel weg van een festival.

Deze ochtend zoekt iemand z'n schoenen.... Niet heel ongewoon, weten wij al, maar altijd vervelend. Er staat nog een paar, exact de schoenen die hij ook heeft. En het probleem zou opgelost zijn als deze schoenen niet 2 maten te groot zouden zijn. Iemand heeft vanavond blaren, zo dachten wij. De meneer is met de foute schoenen vertrokken. Dat deze meneer niet voor een gat te vangen was hoorden we de volgende dag van Marisol. Op zijn volgende overnachtingsplaats was hij zeer vroeg opgestaan en had hij de te grote schoenen op een niet te missen plaats, pontificaal op een grote steen neergezet. Nu maar afwachten wat er zou gebeuren. Yes! Iemand blijft staan bij de schoenen en constateert dat hij dezelfde heeft! Niet aan zijn voeten, maar in zijn rugzak. En toen die werd geopend bleek dat hij de boosdoener was en de voor hem te kleine schoenen mee had genomen. Niets van gemerkt want andere schoenen aan.... Aan het einde iedereen blij en een mooi verhaal rijker. De aanhouder wint! en incident met, of beter gezegd zonder ID kaart kleurde de middag: Marisol lunchte, een Hospitalera zat in de Mostrador, 3 Spanjaarden uit Catalonië meldden zich voor een bed. Op het oog een vader, een moeder en een bijna volwassen zoon. Procedure gestart, paspoort 1 werd gescand, paspoort 2 idem en bij de vraag om paspoort 3 werd een kopie van een ID kaart op de telefoon getoond.... Nee, zei de Hospitalera van dienst, ik moet je kaart scannen en dat gaat niet op 9

deze manier. Een waterval van Spaanse woorden was het gevolg, de Hospitalera gaf geen krimp en liet de ouders betalen en gaf ze een bed ticket, de jongere moest wachten tot Marisol terug was. Marisol hoorde bij de overdracht het verhaal knarsetandend aan en bereidde zich voor op een gevecht. Het drietal kwam terug en deed Marisol hetzelfde verzoek. Nee zei Marisol, ik kan je niet inschrijven, je hebt als je onderweg bent een paspoort of een ID kaart nodig. Ik stuur een foto naar de politie, dan moeten zij maar bepalen wat er moet gebeuren. Het stel wilde niet afdruppen en belde meteen ook zelf de politie. Die arriveerde. Marisol wachtte buiten en de carabinieri gingen in gesprek met de jongeman. Er werd getelefoneerd en druk overlegd. Na het interview binnen werd het gesprek buiten voortgezet, weer druk telefoneren. Uiteindelijk is er een laissez passé uitgeschreven waarmee binnen een paar dagen een nooddocument opgehaald moet worden in Pamplona. The boy werd ingeschreven door Marisol. Er hing frustratie in de lucht.....

Wij, Hospitaleros op leeftijd, worden blij van het aantal jonge mensen dat de Camino loopt. Er wordt met handzeep op een nieuwe groene onderbroek geschrobd (alles groen), er wordt met verbazing en een Amerikaans accent naar de centrifuge geïnformeerd (yes, indeed, very old fashioned, but still in use), er wordt gedesoriënteerd naar de ruimte gezocht waar de schoenen achter gelaten werden en een jongen die de stenen van de hal wel wat erg scherp aan de blote voeten vindt loopt gewoon op zijn handen verder naar het trappenhuis. Wat een humor zit er in het Hospitaleren.

Achter gelaten kleding.

In dit Hospitaleerjaar 2022 is de tafel met achtergelaten spullen verdwenen. Al de kleding is gewassen en overige zaken werden verzameld en zullen naar Charitas in Pamplona gebracht worden. Daar zal het zeker een goede bestemming krijgen.

Winterperiode in Roncesvalles

De eerste sneeuw is er inmiddels al weer gevallen .

Marisol kan zich gedurende deze maanden bezig houden met haar hobby. Allerlei zaken in de blauw gele Camino kleuren verven.

